

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 101.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411866709072/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

Men skal Jeg lide, o, da lad mit Hjerte stedse være aabent for Trøst af din Søns Jesu hellige Lære, saa mit Mod ej skal synke i Fristelsens og Prøvelsens haarde Stund!

Frimodig skal Jeg da begynde dette og hvert Aar, som Du endnu vil, Jeg skal leve her paa Jorden, og frimodig skal Jeg høre din Røst, naar Du ved Døden kalder Mig bort fra denne usle Jord, til Forening med Dig og alle Hellige. — Amen, det ske, o Herre!!!

Blandt alle de Problemer, Forstanden kan fremsætte, synes Mig intet vanskeligere at løse end dette: Hvilken Skæbne forestaar de Mennesker, der ej benyttede de Lejligheder, Tilværelsen gav dem, til at blive gode og fornuftige?

Den kristelige Religion, der løser saamange andre Gaader, ved hvis Mørke Menneskene maatte studse, synes mindst at tilfredstille i denne Punkt.

Den lærer evig Fordømmelse for de Onde. — Først bliver Spørgsmaalet, hvad menes egenlig herved? De gamle Theologer siger, de Onde skulle evig pines og plages af Djævelen i Helvede. Herom kunde Vi intet Begreb fatte, og Indvendingen, at evige Pinsler stode i urigtigt Forhold til Tidens Misbrug, synes grundet. Læren, saaledes fremsat, er desuden ubibelsk, da der aldrig siges, Djævelen skal pine de Ugudelige, men vel at de skulle gaa hen i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle.

Af de Skriftens Udtryk: den evige Død, Fraskillelse fra Herrens Ansigt o. s. v., jevnførte med de rigtige Ideer om Menneskets Bestemmelse, ved Moralitet at gøre sig værdig til Genforening med det Evige, kunde Man have Aarsag til at tro, Jesu Religion satte de Ugudeliges Straf i Tilintetgørelse, eller i en uvrirksom pinlig Beskuelse af de Gudfrygtiges Salighed. Dette sidste synes især at passe sig til Skriftens øvrige Forestillinger i Lignelsen om Lasarus og andre Steder. — Ikke heller kan Fornuften have saa synderlig derimod at indvende, da Man kan sige: den Ugudelige slukkede i sit Liv Gnisten af det Evige, som Han skulde nærret, for ved den at kunne forenes med det. — Han er da paa en vis Maade død, og lever kun, forsaavidt at det Endelige i sig selv har en Uendelighed.

Kun to Ting lade sig indvende herimod: 1) det kunde egenlig kun passe paa de virkelig Ugudelige, der gik igennem Livet uden Hensyn paa det Evige, men ikke paa dem, der, uagtet de sluttede sig til det, dog vare hengivne til en eller anden Last,